

Sortir o marxar

D'haver guanyat l'Alabès, la distància amb la cua de la taula hauria estat prou important per pensar que la pressió ja es deixava definitivament en mans d'equips com el Sevilla, el Rayo Vallecano, el mateix Alabès, el València, l'Elx o el Mallorca, que a hores d'ara es poden permetre els errors justos si no volen que les seves llargues històries a Primera Divisió tinguin un daltabaix total. El Girona FC s'hauria oblidat d'això, hagués marxat d'aquesta situació, però el resultat de Vitòria no li permet fer-ho del tot. Però cal no oblidar que els de Michel estan a «només» dotze punts dels tan desitjats quaranta-dos que donen la salvació, quan en queden trenta-nou per disputar-se. Un fet que permet pensar que fins i tot tenint alguna reliscada forta en el darrer terç de competició, l'objectiu és realment a l'abast. I més ara, que Lemar ha agafat velocitat de creuer, que Ounahi ha tornat, que l'equip ha frenat la sagnia de gols encaixats que havia tingut a la primera volta i que Michel ha fet definitivament -fa dies- el seu equip tipus. Per posar un exemple, quan falten tretze jornades, en quina pell preferiríem estar, més enllà dels colors de la samarreta, en la d'un Espanyol en caiguda lliure que ha fet 2 de 24 en les últimes vuit jornades? En la de l'Elx que ha fet 3 de 24 en aquest mateix període? O en la del Girona FC, que acredita 15 de 24 en aquest 2026?

Font del document: <https://www.diaridegirona.cat/opinio/2026/02/24/sortir-o-marxar-127193170.html>